

Οδός Ταγματάρχη Γεωργούλη: Της (ΠΖ) Γεωργούλης Νικόλαος, Διοικητής Τάγματος, στο 9ο Τάγμα Ευζώνων. Το Τάγμα ανήκε στο 1ο Σύνταγμα Ευζώνων της 6ης Μεραρχίας. Η επιστράτευση του Τάγματος έγινε στα Τρίκαλα από 17/9 - 4/10/1912. Ο Ταγματάρχης σκοτώθηκε στις 19/10/1912 νότια του υψώματος Παληό, στη μάχη για την απελευθέρωση των Γιαννιτσών.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΥΘ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗΣ

Παιδί της Αρκαδικής γης. Από το Στάδιο της Τεγέας που τότε λεγόταν Αχούρια.

Σύμφωνα με τον ιστοριογράφο της οικογένειας Γεωργούλη, Πάνο Ηλία Γεωργούλη, ο Ταγματάρχης γεννήθηκε την 6-2-1860. Η Στρατιωτική επετηρίδα του έτους 1910 (σελ. 52) αναφέρει σαν ημερομηνία γέννησης του την 9-8-1859.

Κατατάχθηκε στα στρατό την 1/8/ 1880 και σπούδασε στη σχολή υπαξιωματικών Κέρκυρας από την οποία βγήκε με το βαθμό του ανθυπολοχαγού την 22/9/ 1885.

Έγινε υπολοχαγός την 21/10/1896 και λοχαγός την 21/6/1901.

Την 29/7/1901 παντρεύτηκε την Ολυμπία, κόρη Βασιλείου Καλή, εμπόρου από το Αργός, με την οποία απέκτησε δύο παιδιά, τον Ευθύμιο (3-8-1902), που βρίσκεται ακόμα και ζωή σήμερα σε ηλικία 91 χρόνων, και το Βασίλη (18-11-1905) που πέθανε πριν από ένα χρόνο. Ένα τρίτο παιδί του πέθανε σε ηλικία μόλις λίγων μηνών.

Ο Νικόλαος Γεωργούλης απετέλεσε αληθινό κόσμημα του ελληνικού στρατεύματος, με αποτέλεσμα να παρασημοφορηθεί για τις έξοχες ηθικές και στρατιωτικές αρετές του με τον Αργυρό Σταυρό του Σωτήρα την 24-3-1908. Το παράσημο υπάρχει ακόμα και σήμερα.

Την 1/7/1910 έγινε Ταγματάρχης.

Με την επιστράτευση, το Σεπτέμβριο του 1912, ο Γεωργούλης διατάχτηκε να μεταβεί στα Τρίκαλα και να εποπτεύσει στη συγκρότηση του 9^{ου} ευζωνικού τάγματος της 6^{ης} Μεραρχίας, στο οποίο να τεθεί διοικητής.

Αποχαιρέτησε τα ανήλικα παιδιά του, 10 και 7 χρόνων, σε κεντρικό καφενείο της Αθήνας.

« Πάω να φέρω πίσω το 21 » είπε.

Ο πόλεμος κηρύχθηκε στις 5/10/ 1912. Το φρόνημα του ηρωικού αξιωματικού πέρασε μέσα στις προσωπικές του επιστολές, που έστελνε στα παιδιά του σε κάθε σταμάτημα του τάγματος για μια σύντομη ανάσα.

Στην ηρωική του πορεία προς τη Θεσσαλονίκη ο ταγματάρχης αρρώστησε από πνευμονία. Οι γιατροί τον συμβούλεψαν να επιστρέψει για νοσηλεία στα Τρίκαλα· εκείνος αρνήθηκε.

Στα Γιαννιτσά η κύρια αμυντική γραμμή των Τούρκων βρίσκεται στην Αξό και υποστηρίζεται στα νώτα από ισχυρότατο πυροβολικό στην περιοχή βόρεια της πόλης, όπου είναι το νεκροταφείο.

Η μάχη θα κριθεί αν οι εύζωνοι του 9^{ου} τάγματος, που εξορμούν από την πλευρά του Πάικου όρους στη γραμμή Αχλαδοχώρι - Αμπελιές προς Πενταπλάτανο κατορθώσουν να πάρουν τα πυροβόλα των Τούρκων.

Ο Γεωργούλης εκτεθειμένος στα καταιγιστικά πυρά του εχθρού και μετά το θάνατο του το άλογο του αφηνιασμένο τρέχει στους λόφους.

Το τάγμα των Αετών συμπληρώνει το έργο του με διοικητή τον αντισυνταγματάρχη Παπαδόπουλο.

Οι Τούρκοι χάνοντας την υποστήριξη του πυροβολικού τους αρχίζουν να καταλαβαίνουν ότι περικυκλώνονται.

Ο πανικός δεν αργεί να έλθει. Πολύ πρωί της 20/10/1912 έχει ολοκληρωθεί η διάλυση και άτακτη φυγή του εχθρού προς Θεσσαλονίκη.

Ο ελληνικός στρατός θα προελάσει, μετά την απελευθέρωση των Γιαννιτσών, προς την πρωτεύουσα της Μακεδονίας, ενώ ο εχθρός θα συνθηκολογήσει.

Κατά την πανηγυρική είσοδο του στρατού στη Θεσσαλονίκη προηγούνται τα ευζωνικά τάγματα τιμής ένεκεν. Μπροστά το άλογο του Ταγματάρχη Γεωργούλη με κρεμασμένο το σπαθί χωρίς τον καβαλάρη.

Ο ήρωας μεταφέρθηκε μαζί με τους άλλους νεκρούς μπροστά στο Ναό της Κοίμησης της Θεοτόκου, τη Μητρόπολη των Γιαννιτσών, όπου έγινε η περιποίηση τους από τις γυναίκες της πόλης και από εκεί στο νεκροταφείο της πόλης.

Μετά από 2-3 χρόνια τα οστά του μεταφέρθηκαν στο νεκροταφείο του χωριού του, τ' Αχούρια της Τεγέας, όπου και ετάφησαν.

Το όνομα του επίσης υπάρχει σε αρκετούς δρόμους, εκτός από τα Γιαννιτσά, όπως στην Κατερίνη, την Αλεξάνδρεια και βέβαια στο χωριό του το Στάδιο (Αχούρια) της Τεγέας.

Πηγές : Ιστορικά και Λαογραφικά Θέματα της Εταιρείας Γιαννιτσών " Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ "